

asszimilál

a növények ebben is a legkülönbek mikor testükkel fényre szöknek lélegző szövetükbe építve a sok mihaszna szervetlen anyagot duzzadt hajtásaikkal tisztelve meg az éltető napot melynek melegében még a fagyos tekintetekből is előmerészkedik valami különös reménysugár melyet nem érint a gond mi lesz holnap s holnapután a múltának dohos lépcsőfokán leereszkedve hol már semmilyen irányba nem kúszik az ember kedve mivel előre halott s még nyelvünk is mily hasznosan asszimilál mintha nem a homo mondaná hanem valamilyen furcsa logika szerint éri el a hangzás az emberit legfeljebb olykor a leírásán vitatkozva de ekkor már megint felbukkan nembeliségünk az összeférhetlen és a ronda felmutatva saját maga termelte káoszát és akkor még nem említettük az ősi édent borogató politikát amely persze mindig visz valahová viszont benne sosem érintheted meg a csodát mikor be-beindul egy-egy náció hogy asszimilálni volna jó a medence közepén csak a migránst nyomja le a vak nemzeti büszkeség miközben ezerszer keresztelkedve ismét rovást írna s hegyes nyíllal löne a barom ha a népség imígyen kifosztható

SZLUKOVÉNYI KATALIN

Csak lenni

*Csak lenni, lenni, nem csinálni semmi
nélkülözhetőt, mint a fű, a fák,
belenőni a nekünk rendelt térbe,
figyelni, hogy változik a világ,*

*heverni, mint a jóllakott oroszlán,
konzervogazellát nem spájzolni be,
nem hagyni, hogy a létet eltakarja
a folytonos cselekvés kényszere,*

*a tettet pedig a bizonygatás, a
statisztika és a reflexió,
csak türelmesen várni a halálra,
és közben élvezni, hogy élni jó.*

Délután

*Az órainga oda-vissza jár,
s vadul zuhog az eső a tetőre;
létezni kényszeres, de nem muszáj.*

*Hogy ömlik! Lassan szétázik a táj.
Tipikus Medárd. Lesz gyümölcs belőle?
Az órainga oda-vissza jár.*

*Hallgatom, mormolom, itt diskurál
bennem – az ember repetitív, dóre –:
létezni kényszeres, de nem muszáj.*

*Erőltetjük, még akkor is, ha fáj,
aztán meg nyígunk, hogy szenvedünk tőle –
az ingaóra összevissza jár.*

*Ide még négy sor, negyven év dukál,
mivel töltssem? A fehér papír pőre,
s létezni kényszeres, de nem muszáj.*

*A kérdés ugyanaz, magába zár:
ugyanazt ismételvegtem jövőre?
Az órainga oda-vissza jár.
Létezni nem feltétlenül muszáj.*

Mennyország

*Nem tartogathat olyasmit, amire vágyom,
mert csak olyasmire vagyok képes
vágyni, amit ismerek, csak olyasmit tudok
elképzelni, ami van vagy volt. De ne legyen
minden se, ami valaha volt, és ami van,
valójában sohase volt az minden
ízében tökéletes, hisz akkor meg se halnánk,
és ki szeretne kétszer ugyanabba
a fosba lépni? És pláne ne legyen
valami megbízhatatlan túlvilági
ízlés szerint photoshoppolt best of,*

*mert mi van, ha épp eltér az enyémtől,
mi van, ha én pont az orrsövény-
ferdülésed okozta horkolásod
hallgatnám az örökkévalóságig?*

Nagyszombat

*Szombaton Jézus is megpihen.
Nem kínlódik, nem hal már tovább,
de nem is támad fel, nem megy vizitába
a hitetlenkedő apostolokhoz,
csak fekszik a sírboltban, lazít kicsit
a vonakodó világ kényszeres
megváltásának és a szenvedések
során is fotogén arckifejezés
megőrzésének feladatai közben.
Ez lehet végre az ő én-ideje.
Nélküle is elműködnek a dolgok,
néhány órára kinyitnak a kocsmák,
a virágok, kiülnek az emberek
a teraszra, kávéznak a napsütésben,
vagy délig alszanak, nem kergetjük egymást
se teendőkkal, se szimbólumokkal,
szusszanunk végre egyet, mielőtt
holnaptól világmegváltunk megint.*